

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/170/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117230985
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:6117230985.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: P. Z. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. T., A. XX, o zaplatenie sumy 8.156,55 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 17.apríla 2019 č. k. 7Csp/17/2018-217, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 písm. d), § 17 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 524, § 525, § 565, Občianskeho zákonníka, § 89 ods. 1, § 92 ods. 8, § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 255 ods. 1 CSP, ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žalobu žalobcu v dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie je treba zamietnuť.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na obsah návrhu na vydanie platobného rozkazu v rámci upomínacieho konania doručeného Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorým návrhom sa právny predchodca žalobcu (Prima banka Slovensko, a.s.) domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 8.156,55 eura s príslušenstvom. Dôvodil tým, že jeho právny predchodca (Sberbank Slovensko, a.s.) so žalovanou uzatvoril dňa 11.02.2014 zmluvu č. XXXXXX, neoddeliteľnou súčasťou ktorej boli aj Všeobecné obchodné podmienky. Na základe tejto zmluvy poskytol žalovanej peňažné prostriedky a žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Poukázal na to, že žalovaná porušila svoje povinnosti platiť splátky v termínoch splatnosti, a preto podaním zo dňa 13.05.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 02.06.2015 a súčasne vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do dňa 01.06.2015. Ďalej uviedol, že pohľadávka ku dňu 12.05.2015 predstavovala sumu 8.532,64 eura, pričom neuhradená istina predstavovala sumu vo výške 8.156,55 eura. Záverom dodal, že v konaní si uplatňuje len sumu istiny úveru bez príslušenstva pohľadávky vo výške 376,09 eura.

3. Súd prvej inštancie zo skutkového stavu zistil, že spoločnosť Sberbank Slovensko, a.s. a žalovaná uzatvorili dňa 11.02.2014 zmluvu o spotrebnom úvere č. XXXXXX. Na základe tejto zmluvy spoločnosť Sberbank Slovensko a.s. poskytla žalovanej úver vo výške 8.500,- eur s tým, že žalovaná sa zaviazala splatiť úver spolu s úrokmi v pravidelných mesačných anuitných splátkach (počet 120) vždy k 20. dňu v

mesiaci, po 108,44 eura, s termínom prvej splátky ku dňu 20.03.2014. Konečnú splatnosť si dohodli ku dňu 20.02.2024. Listom zo dňa 13.05.2015 spoločnosť Sberbank Slovensko, a.s. vyhlásila predčasnú/mimoriadnu splatnosť úveru č. XXXXXX ku dňu 02.06.2015 pre porušovanie povinností dlžníka splácať úver v dohodnutých termínoch a dohodnutej výške splátky a súčasne vyzvala žalovanú o zaplatenie celej pohľadávky s prísľušenstvom, ktorá ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti predstavovala sumu 8.532,64 eura, a to najneskôr do 01.06.2015. Spoločnosť Sberbank Slovensko, a.s. pokusom o zmier zo dňa 22.06.2017 vyzvala žalovanú na splnenie pohľadávky vo výške 10.399,60 eura (istina 8.156,55 eura, úrok 2.243,05 eura).

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Dodal, že predmetná zmluva obsahuje všetky náležitosti zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Poukazujúc na to, že zákon o bankách nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postúpení pohľadávok z bánk na iné subjekty, riešil ako zásadnú otázku, či v danom prípade boli podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky, splnené. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, v ktorom sú upravené predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky, ktorých splnenie v spore preukazuje žalobca. Uviedol, že v danom konaní bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že je vo veci aktívne vecne legitimovaným subjektom a platne nadobudol pohľadávku od pôvodného veriteľa žalovanej - Prima banka Slovensko, a.s. (právny nástupca Sberbank Slovensko, a.s.). Zdôraznil, že v prípade pohľadávky banky je spôsobilým predmetom postúpenia iba pohľadávka banky, ktorá je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

5. Súd dospel k záveru, že v danej veci žalobca v konaní nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pre platné postúpenie pohľadávky. Mal za to, že žalobca v konaní nepreukázal, že práve banka (Sberbank Slovensko, a.s.) písomne vyzvala a výzvu doručila žalovanej v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 13.05.2015 žalovanej. Poukázal na to, že pokus o zmier zo dňa 22.06.2017, oznámenie o zverení pohľadávky do mandátnej správy zo dňa 23.06.2015 takúto výzvu nenahrádza. Uviedol, že žalovaná v konaní poprela, že by jej bola doručovaná výzva na zaplatenie dlžnej sumy omeškaných splátok, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. V zmysle uvedených skutočností súd prijal záver, že nakoľko nebolo preukázané doručenie výzvy žalovanej v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách a súčasne aj doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 13.05.2015, je postúpenie banky na inú spoločnosť neplatné.

6. Pre úplnosť dodal, že znenie ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§524 a nasl.). Opätovne zdôraznil, že postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offico. Záverom poukázal na argumentáciu žalobcu o tom, že predchodca žalobcu a žalovaná sa mali dohodnúť na odchýlnej úprave a to priamo v článku 22.4 VOP a v zmluve v článku 6 bod 5, ktorý sa týka iba udelenia súhlasu žalovanej a neobsahuje žiadnu osobitnú úpravu pre postúpenie pohľadávky banky. Dodal, že v prípade čl. 22.4 VOP nemožno hovoriť o odchýlnej úprave vo vzťahu k postúpeniu pohľadávky, pretože za odchýlnu úpravu nemožno považovať iba dojednanie vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré nie je individuálne dojednanie zmluvných strán. V tejto súvislosti uviedol, že povaha ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách bráni odklonu od jeho znenia v neprospech spotrebiteľa, čo explicitne zákonodarca naznačil v ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý žiadal rozsudok zmeniť tak, že žalobe vyhovie, resp. navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza

z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa so záverom súdu, že žalobca v konaní nepreukázal písomnú výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Mal za to, že podanú žalobu je potrebné považovať za výzvu veriteľa na úhradu dlžnej sumy. Poukázal na to, že podľa článku 6 bod 5 zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 612427 zo dňa 11.02.2014 žalovaná súhlasila, že pôvodný veriteľ je oprávnený postúpiť pohľadávku voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť svoje záväzky zo zmluvy na tretiu osobu. Dôvodil, že ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchyľku nevyklučuje, pričom ust. § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov. V danom prípade si zmluvné strany dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Uviedol, že vo Všeobecných obchodných podmienkach si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom k tomu je možné konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Bol toho názoru, že uvedené zmluvné ustanovenie nie je v rozpore so zákonnými ustanoveniami. Mal za to, že súd prvej inštancie sa predmetnou argumentáciou nijako nezaoberal a ani sa s ňou nevysporiadal. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018 č.k. 24Co/147/2017- 190 a uznesenie Krajského súdu v prešove zo dňa 08.02.2018 č.k. 10Co/57/2017-230. K vyhláseniu o predčasnej splatnosti zo dňa 13.05.2015 uviedol, že toto spĺňa náležitosti výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Poukázal na to, že z tejto výzvy je zrejmé, že žalovaná bola vyzvaná na úhradu dlžnej sumy vzniknutej titulom zmluvy o splátkovom úvere. Rovnako uviedol, že žalovaná bola ku dňu postúpenia pohľadávky viac ako 90 dní nepretržite v omeškaní s úhradou dlžnej sumy, a to aj napriek doručeniu výzvy na úhradu.

8. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 27.06.2019. Nesúhlasila s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní a mala za to, že súd vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

9. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol.

11. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v otázke nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Rovnako správne vyhodnotil posudzovaný právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah spotrebiteľský a zároveň postupoval správne, keď sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, keď síce žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 28.03.2013, ale nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Prima banky, a.s. voči žalovanej ako dlžníkovi vyplývajúcej z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

12. K námietkam odvolateľa odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením

pohľadávky, preto pokiaľ došlo k postúpeniu pohľadávky banky v rozpore s týmto ustanovením, je treba takýto právny úkon považovať za neplatný. Úpravou § 92 ods. 8 zákona o bankách mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorý vyhlási mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pritom nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok, konkrétne aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal, že banka pred postúpením pohľadávky žalovanú riadne písomne vyzvala na splnenie jej záväzku a táto napriek tomu zostala v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní a rovnako žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 13.05.2015 žalovanej. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka. Odvolací súd rovnako prisvedčil súdu prvej inštancie, že pokus o zmier, alebo oznámenie o zverení pohľadávky do mandátnej správy zo dňa 23.06.2015 výzvu nenahrádza.

13. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani odvolaciu námietku, že v predmetnej veci si zmluvné strany dohodli postúpenie pohľadávky, a to s poukazom na ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktorý pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, keďže ust. § 92 ods. 8 predmetného zákona nevylučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov. Ustanovenie § 89 ods. 1 prvej a tretej vety pred bodkočiarkou zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, na ktoré žalobca vo vyjadrení v priebehu odvolacieho konania o. i. poukazoval, uvádza: „Banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť.“ Odvolací súd na základe odkazu žalobcu na citované zákonné ustanovenie však poznamenáva, že tvrdenie žalobcu, že v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej aj „VOP“) si zmluvné strany mohli dohodnúť postup pri postúpení pohľadávky na tretí subjekt podľa § 89 ods.1 zákona o bankách odchyľne od toho, ako je upravený v § 92 ods. 8 tohto zákona, nie je správne. Podľa názoru odvolacieho súdu z povahy ust. § 92 ods. 2 vyplýva, že sa od jeho znenia nemožno odchyliť. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, z ktorého vyplýva, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Zároveň dovolací súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia uvádza: „Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom.“

14. S poukazom na uvedené odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nepripúšťa možnosť odchyľnej úpravy. Navyše správne súd prvej inštancie konštatoval, že ani článok 6 bod 5 zmluvy neobsahuje žiadnu osobitnú úpravu pre postúpenie pohľadávky banky. V článku 6 bod 5 zmluvy je upravený súhlas dlžníka, že Sberbank je oprávnená postúpiť pohľadávku voči dlžníkovi na tretiu osobu alebo previesť svoje záväzky zo zmluvy na tretiu osobu. V čl. 22.4 Všeobecných obchodných podmienok je uvedené: „a) ak sa banka s klientom nedohodli inak a nie je to v rozpore s osobitnými právnymi predpismi, Banka je oprávnená postúpiť tretej osobe akúkoľvek svoju pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta, b) Banka je oprávnená previesť svoje záväzky voči klientovi na tretie osoby aj bez súhlasu klienta, ak osobitný právny predpis neustanovenia inak.“ Žalovaný na základe tohto ustanovenia vyvodzoval, že vo Všeobecných

obchodných podmienkach si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienujú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Ani s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil, keďže nie je možné obísť zákonné podmienky postúpenia uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, navyše zmluvnou podmienkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktorú nemožno považovať za individuálne dojednanie zmluvných strán.

15. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).